

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Зоки Бадибилдер

Зоки не признаје старост. По њему: „постоје три периода: младост до 60 година, средње године до 90 и старост преко 90. Значи, још нисам стар!“

Пошто обожава бодибилдинг, којим се цео живот бави, сваки разговор брзо склизне у савете о благодетима физичке активности.

Зоки је Србин, рођен 1945. у Смедереву. Живи у Београду, електро-инжењер у пензији.

Његови родитељи су дошли за време 2. светског рата из Ниђифорова у Македонији у Смедерево. Прво је због посла дошао отац – грађевинац, а онда се 1944. придружила мајка домаћица са Зокијевим старијим братом (рођ.1941.). У Смедереву се 1947. родила Зокијева млађа сестра.

Породица 1948. прелази у Београд. Живели су на Врачару у малој кућици, са једном собицом и кухињом, без купатила. У већи стан, такође на Врачару, прешли су 1956. Ту Зоки и данас живи. Пар година са њима су живеле и две рођаке из Македоније.

Отац је имао грађевинску фирму. Пуно је радио и деца су га ретко виђала. Живели су скромно.

Као клинац волео је да се игра по цео дан са децом и чинило му се „да ће цео живот да се игра“. Отац му је говорио: „Пропаде сине од силног играња!“

Зоки је 1952. кренуо у основну школу, близу њиховог стана. Био је одличан ђак само у оним областима које су га интересовале: математици (ишао на републичка такмичења), физици и цртању.

Гимназију је уписао 1960. Ишао је на такмичења из математике. Уписао је гимнастику и карате. Тако је заволео спорт.

Лето 1961. и 1962. проводи на радним акцијама. Сећа се да су певали:

*Друже Тито ти напиши,
радићемо и по киши,
нека пише Јованка, радићемо без престанка...*

И очеви и мајчини родитељи су живели у Македонији. Били су сиромашни, држали овце, а деда је правио и воденице. До своје 19. године Зоки је ишао код њих за време школских распуста са братом и сестром, али их слабо памти. Зна дедино име, а бабино не. Волео је да иде код њих због предивне природе. Бабу и деду је волео и поштовао, али се не сећа кад су умрли.

Пожелио је да студира ДИФ, али га је брат изгрдио: „Шта ће ти ДИФ? Тамо иду лоши ђаци!“ Када је хтео да упише уметност брат му је рекао: „Зар да будеш сиромашан уметник?“ На крају је послушао брата и, као и он, 1964. године је уписао Електротехнички факултет у Београду. Завршио га је у року, 1968. године.

После војске, 1970. године, преселио се у Бенковац (Хрватска). Одатле је била девојка са којом се забављао све време док су студирали у Београду. Венчали су се, а он се запослио као наставник електротехнике и математике у Техничкој школи у Бенковцу. Живели су лагодно, код жениних родитеља у великој кући у којој је живео и њен брат са породицом. У школи је Зоки формирао спортски клуб у коме је вежбао са ђацима. Тада је открио бодибилдинг и тај спорт остаје за цео живот његова највећа љубав.

Син му се родио 1973. године. Онда, како каже, „видиш како се за добру ствар бориш годинама а несрећа дође за секунд!“ Син је приликом случајног пада у дворишту претрпео тешко оштећење мозга од чега се никада није опоравио.

Пошто му је отац тешко оболео, Зоки се 1986. враћа у Београд. Отац је исте године преминуо а Зоки остаје да брине о болесној мајци. Лако је нашао посао као пројектант. Жена и син, пак, остају у Бенковцу, јер жена није могла да нађе посао у Београду. Све до 1995. године живе на релацији Београд – Бенковац. Тада због рата у Хрватској, операција „Бљесак“ и „Олуја“, жена и син беже у Београд, а њени родитељи су смештај нашли у избегличком кампу у Алексинцу, где су остали да живе.

Трауме су се одразиле на женино здравље и приморани су да 1997. сина сместе у Дом за одрасле у Крагујевцу. Женино здравствено стање се није поправило, јавиле су се нове болести и она је умрла 2000. године у својој 54. години.

Зокију су тешко пале смрти мајке и жене: „...видео сам колико се мучи, а јако је била добра... А отац је био радан човек, није имао осећаја за децу... Мени је концентрација доста попустила кад се син разболео. Месецима је било тако... Те ствари не причам никоме, нисам волео да овим оптерећујем друге... Исто кад је жена умрла горео ми мозак 8 месеци. Човек то не може речима да опише, то свака ћелија боли. Ми смо јако добри били, волели смо се много. Мени су у животу најважније биле жена и моја мајка, то ми је све... Требале су да живе 120-140 година по доброту, хоћу рећи исконска доброта...“

Пошто је 1997. фирма у којој је радио пропала, Зоки је остао без посла. Почео је да ради на црно - продаје књиге и новине на улици по цео дан. Посао је био тежак али је зарада била добра.

Зоки је 2010. стекао право на пензију. Пензија му већа од просечне, али премало за његове потребе у бодибилдингу.

Свих ових година, од 1970. до данас, активно се бави билдовањем. Учествује у такмичењима за ветеране, осваја награде.

Његови дани су испуњени спортом: устане око 7-8, доручкује, око 10 оде на пијацу. Три пута недељно вежба са теговима од 10-12, а три пута иде на базен. Поподне пешачи сваки дан. Од маја до октобра сваки дан плива и пешачи на Ади. Здравно се храни, пије доста витамина и суплемената. Чита чланке из психологије, спортске новине, на ТВ-у погледа само вести и спорт. Легне око 22 часа. Обавезно у једну свеску, већ више деценија, записује које је вежбе радио и да ли је задовољан, али и позитивне афоризме, мисли изузетних људи које га мотивишу и подстичу, лепа исечке из новина. Кад шета воли да фотографише природу.

Зоки је интересантан, скроман, емотиван човек, чак јуродив.

Тврди да је имао леп живот, а несреће су га научиле да цени лепе тренутке. „Једном свом пријатељу сам рекао да пева! Он ме пита зашто? Па зато што сте сви на броју, живи сте! Није схватио“. „Треба бити захвалан за оно што имаш“.

Сматра да „човек сазрева кроз борбу и нова искуства“, њега је „ојачало вежбање - био сам упоран и вредан.“ У вежбању је нашао основни смисао живота, излаз из несрећних ситуација, и извор среће и задовољства.

Никад га нисам чула да прича ружно о другима. Увек спреман да помогне (старој комшиници доноси намирнице), труди се да одржава рођачке везе, свог сина, који је у Дому, далеко у другом граду, посећује два пута месечно. Дружи се са пријатељима из детињства, али је увек отворен за нова познанства и пресрећан кад може да подели своје знање.

Оптимиста и борац по природи, мотивишу га људи који се труде да превазиђу сопствене границе.

Понекад, ретко, осети подсмех, завист и неверицу кад неком каже да диже тегове до 150 кг. Али то га не додирује. Насмеши се и каже да дођу и виде својим очима.

Младима поручује „да је најгора лењост и кукњава“, да треба да раде оно што воле, јер човека држи само љубав према ближњима и послу који раде, да треба бити добар, толерантан, јаке воље, борац, јер то осваја: „Ја сам био срећнији на улици кад издржим да радим цео дан, то значи – ПОБЕДА! Кад нешто завршиш треба да кажеш – ПОБЕДА! Човек треба да гледа да победи себе. Ја гледам увек да дам свој максимум.“